

KONEVITSA RY

JÄSENTIEDOTE 2/2020

“Kristus on syntynyt,
ja ihmisestä tulee
Hänen kirkkautensa
perillinen.”

JÄSENTIEDOTE 2 / 2020

3 Rukous kantaa yli suljettujen rajojen
– isä Timo Tynkkynen

4 Vuoden 2021 vuosikokous

4 ”Konevitsan luostari 500 vuotta”

5 Sortanlahteen Laatokan rannalle
nousi uusi kirkko – Heikki Jääskeläinen

6 Kannonkoskella ja Keiteleellä: Ollos
iäti muistetut te autuuteen kutsutut
isämme ja veljemme – Helena Pavinskij

8 Konevitsalaiset Uudessa Valamossa –
metropoliitta Panteleimon

11 Konevitsan ystävä Petrovitsh on
poissa – Helena Pavinskij

12 Vieraskirja muistosiltana
Konevitsaan – Eva-Christina Mäkeläinen

17 Kiitokset – Asta Rosenström-
Fortelius, Riitta Vainikka ja Helena
Pavinskij

20 Jäsenmaksu on iloinen asia

Toimitus ja taitto Heikki Jääskeläinen.
Kansikuva Konevitsan joulusta
2019. Kuva Anna Voskresenskaja.

Paino Mainostoimisto Luode Oy,
Varkaus 2020

ISSN 2489-9755 (painettu),
ISSN 2489-9763 (verkkojulkaisu)

Arkkimandriitta Aleksandrille korkea kirkollinen kunniamerkki

Moskovan ja koko Venäjän patriarkka **Kirill** on myöntänyt Konevitsan luostarin johtajalle arkkimandriitta Aleksandrille Autuaan ruhtinas Daniil Moskovalaisen III luokan kunniamerkin.

Viipurin ja Priozerskin piispa **Ignatij** luovutti kunniamerkin arkkimandriitta Aleksandrille Konevitsan luostarissa Ristin ylentämisen juhlan liturgian jälkeen 27. syyskuuta (kuva).

Kunniamerkki on tunnustus arkkimandriitta Aleksandrin kirkon hyväksi tekemästä työstä ja kiitollisuuden osoitus hänen täyttäessään 50 vuotta.

Aksios, aksios, aksios!

KONEVITSA RY:N HALLITUS 2020

Puheenjohtaja

Timo Tynkkynen

Lappeenranta
0400 654 883
timo.tynkkynen(at)ort.fi

Varapuheenjohtaja

Veikko Muuronen

Lappeenranta
0400 865 814
veikko.muuronen(at)
pp.inet.fi

Sihteeri

Katja Kareinen

Joensuu
050 330 6120
katkareinen(at)hotmail.com

Kirsi Fahler

Espoo
040 744 6536
k.fahler(at)gmail.com

Anastasia Injushina

Sipoo
050 581 7972
anastasia.injushina(at)
springlightmusic.com

Eija Rintahaka

Kouvola
0400 867 415
eijarintahaka(at)gmail.com

Pekka Sankilampi

Jyväskylä
040 528 1951
pekka.sankilampi(at)
gmail.com

*

Jarmo Ihalainen

taloudenhoitaja,
kotisivujen päivittäjä
Varkaus
040 747 5200
jarmo.ihalainen(at)ektenia.fi

Rukous kantaa yli suljettujen rajojen

Yhdistyksemme kuuluva toimintavuosi on ollut poikkeuksellinen, kuten moni muu asia maailmassa. Emme ole voineet toteuttaa käytännössä mitään toimintasuunnitelmastamme koronaviruksen aiheuttamien rajoitusten vuoksi ja yhteys luostariin on jäänyt tekstiviestien, kuvien ja puhelinsoittojen varaan. Ilahduttavaa oli saada isä Varahilin kuvaamat videoklipit, joista olemme voineet nähdä luostarin maisemaa (ks. Konevitsan kävijät –facebookryhmä).

Jokainen meistä on käynyt muistikuvissaan saarella, joka on edelleen tämän kesän aikana kohentunut ja suurella mielenkiinnolla odotamme pääsyä Konevitsan luostariin. Joitakin uutisia mahdollisesta liikenteen avautumisesta on ollut, mutta käytännössä toteutuminen siirtyy ainakin kesään.

Olemme olleet suhteessa Konevitsaan eräänlaisessa Baabelin vankeudessa ja muistelleet Siionia; ehkäpä tunne on ollut molemminpuolinen, koska ei sieltäkään ole voitu vieraillla luonamme, näin toivon.

Tärkeintä on kuitenkin se, että elämän jatkuu luostarisaarella ja luostari kehittyy eikä toistaiseksi ainakaan ole kantautunut mitään tietoja sairauden iskemisestä Konevitsaan. Tästä saamme olla kiitollisia ja toivon, että kaikki varjellumme sairastumiselta.

Rukous ei tunne rajoja. Poikkeusolosuhteet ovat palauttaneet mieliimme sen, että aineellinen yhteys ei aina ole olennaisin asia, vaan hengellinen. Rukous kantaa yli suljettujen rajojen; se on universaalinen yhteydenpitoväline. Me muistamme rukouksissamme isä Aleksanderia ja veljestöä ja saarella muistetaan meitä. Tätä yhteyttä eivät mitkään voimat voi rajoittaa.

Joskus saatamme unohtaa hengellisen puolen kaiken aineellisen ahertamisen ja ihmisuhteiden keskellä, mutta aina jotain hyvää unohtunutta voimme palauttaa mieliimme. Luostari on olemassa hengellisen totuuden tähden ja se heijastuu myös meihin, jos olemme avoimia tuolle vaikutukselle.

Muistan hyvin erään kokeneen iäkkään seurakuntalaisen kertomuksen omasta äidistään, joka lohdutti vaikeuksien keskellä, että kaikki on kohti parempaa. Näin mekin uskomme ja luotamme tulevaisuuteen. Tuokoon lähestyvä Kristuksen syntymän juhla meille kaikille valoa ja lohtua sekä erityisesti siunausta niin Konevitsan luostarille kuin kaikille meille luostarin ystäville.

isä Timo Tynkkynen

Vuoden 2021 vuosikokous

Yhdistyksemme vuosikokous on monena vuonna pidetty helmikuun ensimmäisenä tai toisena lauantaina Helsingin ortodoksisen seurakunnan seurakuntasalissa.

Kunniavieraana on ollut arkkipiispa Aleksandr ja monia muita Konevitsan veljestön ja luostarin edustajia.

Kun osanottajien ja vuosikokousesitelmän kuulijoiden määrä on ollut 20-50, voimme tuskin ajatella voivamme kokoontua tavanomaisesti helmikuussa.

Monien muiden yhdistysten tavoin Konevitsa ry:n hallitus miettii kokouksen pitämistä myöhempänä ajankohtana. Poikkeusvuonna yhdistykset ovat tehneet poikkeuksia sääntöjensä mukaisista aikatauluista.

Vuosikokousjärjestelyistä kerrotaan verkkosivuillamme www.konevitsary.fi ja myös Facebookin tyhässä Konevitsan kävijät <https://www.facebook.com/groups/141491122540318>.

”Konevitsan luostari 500 vuotta”

Laatokka-lehti nro 51 1.7. 1893

Venäläinen arkkipiispa Antonius läksi viime viikolla torstaina Pietarista suunnitellulle Suomen matkalleen. Matkan ensimmäisenä maalina oli Konevitsan ja Valamon luostarit.

Ensinmainittu luostari vietti viime lauantaina 500-vuotista juhlaansa. Luostarin ensimmäinen alkua näet Moskovan suuriruhtinaan Vasili Dimitrievitshin ajalta v:lta 1393, jolloin eräs Novgorodin munkki Arseni saapui autioon Konevitsan saareen ja sinne laittoi itselleen vähäisen majan. Jonkun aikaa oli hän elellyt yksinäisyydessä, mutta 6 vuoden kuluttua oli saareen tullut jo niin paljon muita munkkeja että saatettiin ryhtyä oman kirkon rakentamiseen.

Lauantaisiin juhlamenoihin kuului m. m. kallisarvoisen kotelon vihkiminen, jossa kotelossa säilytetään luostarin perustajan ihmeitä tekevä ikoni. U.S

Uutisen välitti **Timo Lehtonen**

Arkkipiispa Antoni saapuu Konevitsaan. Kuva Konevitsan luostarin arkisto.

Kirkon suunnittelussa apuna olivat Keiteleen Pyhittäjä Arsenin kirkon piirustukset. – Kuva Viipurin ja Priozerskin hiippakunnan tiedotus

Sortanlahteen Laatokan rannalle nousi uusi kirkko

Viipurin ja Priozerskin piispa **Ignatij** vihki 2. syyskuuta Vladimirlahdessa, entisen Pyhäjärven Sortanlahdessa pyhille Zosima Verhovskille ja Vasilisk Siperialaiselle pyhitetyn kirkon.

Nykyiseen Vladimirlahteen valmistunut kirkko palvelee paikallista väestöä, pyhiinvaeltajia ja läheisen hotellin ja mökkikylän vieraita. Kirkko sijaitsee rannan ja luostarin podvorina toimivan rakennuksen välissä.

Kirkon peruskivi laskettiin yhdeksän kuu-kautta aikaisemmin 18.12.2019. Piispa Ignatij vertasikin kirkon valmistumista ihmislapsen kasvuun äitinsä kohdussa ja odotettuun syntymään.

Kirkon suunnittelussa apuna olivat Keiteleen Pyhittäjä Arsenin kirkon piirustukset. Suunnittelun ja työn edetessä kirkko kuitenkin suureni, mutta siinä voi nähdä piirteitä Keiteleen kirkosta.

Pyhät Zosima ja Vasilisk kilvoittelivat Konevitsan Käärmevuorella. Vuonna 1800 he siirtyivät Siperiaan, jonne he perustivat naisluostarin. Vanhus Isä Zosima perusti

1826 Moskovan alueelle erakkoluostarin. Isä Zosimaa on pidetty esikuvana F.M. Dostojevskin Karamazovin veljesten samannimiselle vanhukselle. **HJ**

Isät Zosima ja Vasilisk julistettiin pyhiksi vuonna 2000.

Uuden Valamon veljestöä Vanhan Valamon veljien muistomerkillä. Vas. kuuliaisuusveli Tuomas, kuuliaisuusveli Mikael, kuuliaisuusveli Vasili, arkkimandriitta Mikael, arkkidiakoni Viktor, arkkimandriitta Sergei, pappismunkki Aleksanteri, munkkidiakoni Jaakob, munkki Andreas

Kannonkoskella ja Keiteleellä: Ollos iäti muistetut te autuuteen kutsutut isämme ja veljemme!

Tänä vuonna täyttyi 80 vuotta, kun Valamon luostari evakuoinnin seurauksena asettui uudelle asuinpaikalleen Heinäveden Papinniemeen.

Tapahtumaa oli tarkoitus viettää juhlavasti, mutta koko maailman vallannut korona - pandemia esti juhlimisen.

Kuitenkin yksi juhluvuoden tapahtuma saatiin toteutettua. Valamon luostarin veljestö ja henkilökunta vahvistettuna muutamalla talkoolaisella teki syysretken edesmenneiden veljestön jäsenten haudoille Kannonkoskelle. Myöskään ei unohdettu Konevitsan luostarin veljestöä, joka vuonna 1956 liitettiin Valamon luostarin veljestöön.

Keskiviikkona 14.10.2020 aamulla aikaisin 27 henkilöä lähti bussilla Kannonkoskelle, jonne on Valamosta matkaa yli 250 km. Matkalla pysähdyimme kahville.

Kannonkosken luterilaisella hautausmaalla on saanut viimeisen leposijansa yli 20 Valamon munkkia. Arkkimandriitat Sergei ja Mikael laskivat kauniin sinivalkoisen kukkalaitteen kivipaadelle, ja arkkimandriitta Sergei toimitti panihidan pienen kuoron laulaessa kauniisti. Toimituksen jälkeen otettiin valokuvia.

Kun joukossa oli paljon henkilöitä, jotka aikaisemmin eivät olleet käyneet Kannonkoskella, matkasimme seitsemän kilometrin päähän Piispalaan. Vuonna 1939-40 evakuoitu veljestö kilvoitteli jonkin aikaa muun muassa täällä sekä muilla Kannonkosken kunnan kouluilla ennen siirtymistä Heinävedelle. Piispalassa meille kerrottiin nykyisin nuorisokeskuksena toimivan paikan historiaa ja esiteltiin tiloja, joista jokunen on tuttu vanhoista valokuvista. Tämän jälkeen maistuihin jo lounas Kannonkoskella.

Panihida Hiekan hautausmaalla, jonne on haudattu 23 Konevitsan veljeä.

On kunnioitettavaa, että Valamossa aina muistetaan myös Konevitsan veljestöä. Matka siis jatkui Keiteleen Hiekkaan, paikkaan, minne Konevitsan veljestö oli evakoitunut. Hiekan hautausmaalla laskettiin myös samanlainen kukkalaite isolle puuristille, ja arkkimandriitta Sergei toimitti panihidan.

Hiekan tilahan on nykyään yksityisomistuksessa, mutta olimme saaneet luvan tutustua siellä luostarista jäljelle jääneisiin muuttuneeseen kesäkirkkoon, kellotapuliin ja pariin rakennuksen perustukseen. Jotkut ehtivät kipaista Nilakan rannassakin.

Paluumatkalla bussille keräsimme hienon saaliin erinomaisia männynherkkutatteja.

Matka jatkui Pielavedelle, missä tutustuimme ortodoksiseen apostolien Pietarin ja Paavalin kirkkoon. Maukkaan illallisen jälkeen alkoi matka takaisin Valamon luostariin.

Lainaan tähän erään osallistujan sanoja: "Saimme konkreettisen kosketuksen Heinäveden Valamon historiaan, se meitä muistuttaa menneestä ja myös velvoittaa perinnön säilyttämisessä".

Helena Pavinskij

Mirja Paulon männynherkkutattisaaliis.

Pyhittäjäisien Sergei ja Herrman Valamolaisen ja pyhittäjäisä Arsenin ikonit Konevitsan alakirkon freskoissa.

Konevitsalaiset Uudessa Valamossa

Konevitsaluostarin viimeiset kilvoittelijat siirtyivät Keiteleeseen Hiekasta Heinäveden Uuteen Valamoon sateisena elokuun viimeisenä päivänä vuonna 1956. Luostaritoiminnan ylläpito Hiekassa oli osoittautunut käytännössä mahdottomaksi. Valamolaiset ottivat uudet asukkaat juhlallisesti vastaan. Ristisaatto oli saapunut sillalle heitä odottamaan. Isät toivat mukanaan uuteen kotiinsa Konevitsan Jumalanäidin ihmeitekevän sekä pyhittäjä Arsenin ikonit. Ne asetettiin ruokasalikirkkoon kunniapaikalle, Jumalanäiti vasemmalle klirossille jalustalle ja pyhä Arseni sen lähelle sivuseinälle. Luostarin kirkossa ne tänä päivänä ovat rinnakkain edessä oikealla.

Konevitsan ”seitsemän veljestä”

Papinniemeen saapui konevitsalaisia kaikkiaan seitsemän henkeä: pappismunkit Dorofei, Maksim ja Johannes, munkkidiakoni Joonas, munkit Joosef ja Dimitri sekä noviisi Andrei Peschkov. Sananen heistä kaikista.

Pappismunkki **Dorofei** oli igumeni Pietarin Hiekasta lähdön jälkeen toiminut luostarin vt. johtajana. Hän oli vuosikymmenien ajan ollut luostarin keskeisiä toimihenkilöitä muun muassa valvojan, rahastonhoitajan ja työnjohtajan tehtävissä. Paha sydänvika ja vanhuuden heikkous siirsi isä Dorofein Pa-

pinniemen kalmistoon pian Valamoon muuton jälkeen.

Pappismunkki **Maksim** toimi luostarin rippisänä ja oli Dorofein kanssa luostarin ”pylväitä”. Hän oli varreltaan lyhyt ja pyöreä, luonteeltaan iloinen ja hyväntahtoinen. Vanhassa Konevitsassa isä Maksim oli toiminut mm. puutarhurina. Hiekasta lähdön jälkeen hän toimi monet vuodet Palokin Lintulassa pidettynä rippi-isänä.

Pappismunkki **Johannes** taisi suomea. Hän oli aunuksenkarjalaisia, vihitty Syvärin luostarissa munkiksi vuonna 1917, siirtynyt sitten rajan lännen puolelle ja aikanaan Konevitsaan. Papinniemessä oli puutetta suomenkielisistä papeista ja niin isä Johannes, ”Konevitsan Iivana” oli auttamassa muun muassa pyhiinvaeltajien rippi-isän tehtävissä.

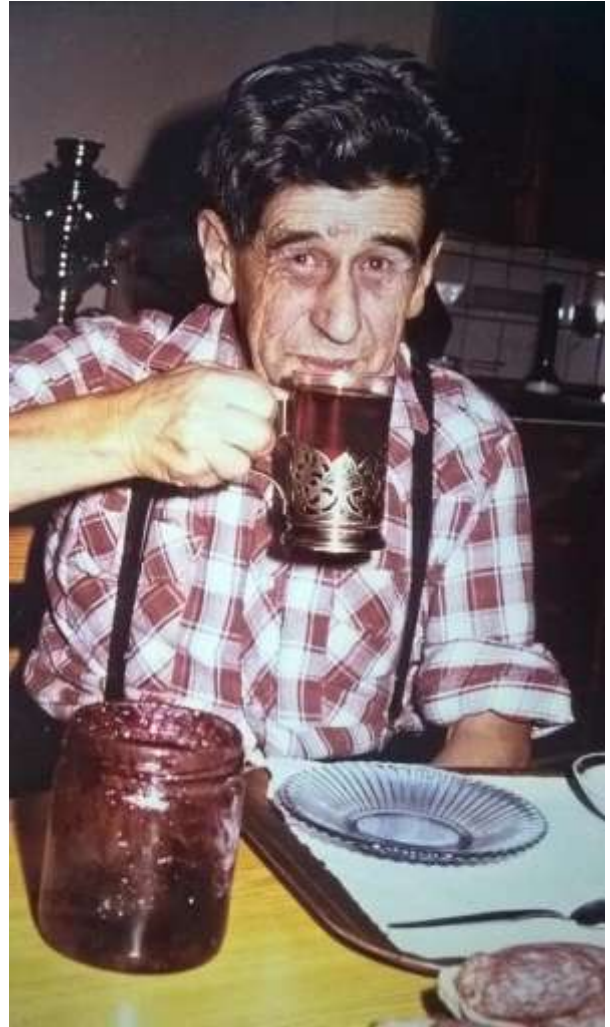
Munkkidiakoni **Joonas** edusti siirtyjien joukossa nuorempaa polvea. Hän oli syntyisin Aunuksen kaupungista ja saapunut vaimon kuoleman jälkeen rajan yli luostariin Suomeen. Joonalla oli poika, joka kävi Neuvostoliitosta isäänsä tervehtimässä 1960-luvulla ja myöhemmin tämän haudalla. Isä Joonas oli sukunimeltään Värtsi ja tällä nimellä hänet erotettiin Papinniemessä toisesta Joonasta, joka oli suutari ja tunnettiin

Suutari Joonana. Joonna Värtsillä oli Suomessa sukulaisia; mm. tanssitaiteilijana tunnettu Heikki Värtsi. Isä Joonna oli Papinniemen tullessaan vielä hyvissä voimissa ja osallistui myös raskaisiin ulkotöihin. Myöhemmin hän toimi monet vuodet luostarin leipurina. Viimeiset vuodet munkki-diakoni Joonna vietti Liperin vanhainkodissa. Hän kuoli vuonna 1982.

Munkki **Joosef**, maailmassa muun muassa kattojen korjaajana toiminut, oli Papinniemen tullessaan jo 90 vuotias. Munkki **Dimitri** oli myös iäkäs. Hiekassa hän oli toiminut keittäjänä ja jatkoi samaa tehtävää myös Papinniemessä. Vanhan lehtiartikkelin valokuva esittää munkki Dimitriä taluttamassa sokeaa pappismunkki Iljaa Valamon kirkkoon.

Vanhan munkkilan edustalla munkki Joosefin seurana veljekset Osmo ja Pentti Tuppurainen. Kuva on vuodelta 1957. Kuvan toimitti kuuliaisuusveli Tuomas (Tuppurainen), Osmon poika.

Konevitsan Antti iltateellä noin 1980.

Konevitsalaisten kuopuksena muistetaan noviisi **Andrei Peschkov**, "Konevitsan Antti". Hiekassa hän toimi monet vuodet karjanhoitajana. Papinniemessä Antti autteli missä tarvittiin ja suomea taitavana oli kovasti tarpeellinen mm. tulkkina. Antti hoiti myös luostarin kauppa- ja postiasiat Karviossa. Hän suunnitteli autonajokortin hankkimista ja kysyi tähän igumeni Nestorilta siunausta. Igumeni tulkitsi asiaa suurpiirteisesti ja arveli, ettei Papinniemen ja Karvion väliselle lyhyelle matkalle erityistä ajolupaa tarvittu! Niinpä Antti hankki itselleen mopedin.

Antti hoiti vuosikaudet tunnollisesti luostarin vierasmajaa ja tuli sen kautta ystävällisenä ja seurallisena monille tutuksi. Hänen erityisharrastuksenaan oli klassinen musiikki, joka hänen keljastaan kaikui levollisena

myös talon käytävään vieraiden iloksi. Antille, ainoalle konevitsalaisista, suotiin ilo vieraillla Laatokan Konevitsassa uuden ajan sen salliessa. Vierailu tapahtui kesällä 1991. Muutamia viikkoja tuon jälkeen Andrei Pesckov kuoli 2.8.1991. Ruumiinsiunauksen pyhän Herman Alaskalaisen kappelissa toimitti pappismunkki Arseni.

Konevitsan Antin ja kaikkien Keiteleeltä Heinävedelle siirtyneiden veljien haudat löytyvät Uuden Valamon hautausmaalta.

Konevitsan luostaria ei ole Suomessa lakkautettu

Konevitsan luostari Suomessa jatkaa edelleen toimintaansa, tosin ilman veljestöä ja määrättyä asemapaikkaa. Isä Dorofein kuoltua kirkollishallitus määräsi vt. johtajaksi isä Maksimin. Hän kuoli vuonna 1964, jonka jälkeen kirkollishallitus on jo aiemmin vakiintunutta käytäntöä noudattaen vastannut kaikesta Konevitsan luostariin liitty-

västä. Samana vuonna, 1964, tiedotettiin luostarin toiminnan päättyneen, mutta itse laitosta ei oltu lakkautettu. Ajateltiin, että jos halukkaita kilvoittelijoita ilmaantuisi, Konevitsan toiminta voitaisiin vaivattomasti käynnistää uudelleen.

Tänään Konevitsa Suomessa toimii pitkälti "paperilla", näin muun muassa talouteen liittyvissä asioissa. Hiekan maatilayhteyteen liittyi erillinen 11 ha metsäpalsta, joka tilan myynnin yhteydessä jäi edelleen kirkolle. Luostari oli saanut sen valtiolta ns. lisämaana muiden siirtolaistilojen tavoin. Konevitsan vähäiset rahavarat on sijoitettu pankkiosakkeisiin. Konevitsan kirkkokalusteita on talletettu Ortodoksiseen kirkkomuseoon nykyiseen Riisaan. Luostarin ikoneja ja muuta kirkkokalustoa löytyy monista sodan jälkeen rakennetuista pyhäköistä.

Konevitsan isien leposija Keiteleen Hiekassa on kunnostettu. Tilan nykyinen isäntäväki ja paikalliset ortodoksit vaalivat sitä rakkaudella.

Merkittävin ja tunnetuin Konevitsan luostarin näkyvistä muistoista on Ihmeitätekevä Jumalanäidin ikoni. Sitä kutsutaan Suomen ortodoksisen kirkon hengelliseksi aarteeksi. Korkean tunnustuksen muistaen on outoa, että tämä aarre esitetään kirkkokansalle "riisuttuna".

Konevitsan ikoni oli 1960-luvun lopulla Moskovassa tutkittavana ja konservoitavana. Paluumatkalla Uuteen Valamoon ikonin helmin ja jalokivin koristettu vaippa jäi Kuopioon Kirkkomuseoon, josta se tänäkin päivänä löytyy. Käytäntö on herättänyt uskovien joukossa jatkuvaa ihmettelyä ja mielipahaa. Valamon veljestö on pyytänyt Kirkollishallitukselta lupaa palauttaa riisa ikonin yhteyteen. Lupaa ei ole saatu.

Uutta, myönteistä, päätöstä odotellessa

+ metropoliitta Panteleimon

Petrovitsh, Valerij Petrovitsh Tshistokolov, säesti ystäväänsä arkkimandriitta Nazaria tämän 40-vuotisjuhlassa 1992.

Konevitsan ystävä Petrovitsh on poissa

Konevitsan luostarin uskollinen auttaja ja ystävä "Petrovitsh" - Valerij Petrovitsh Tshistokolov kuoli 2.12.2020 pitkäaikaisen sairauden murtamana 73-vuotiaana.

Erityisesti me, alkuvuosien Konevitsassa kävijät, muistamme hyvin "Petrovitshin". Kun luostari jälleenavattiin vuonna 1991, hän toimi Sortanlahden sotilastukikohdan komentajana. Vasta nimitetty luostarin johtaja arkkimandriitta Nazarij (nykyinen Kronstadtin piispa ja Pietarin Aleksanteri Nevskin Lavran johtaja) löysi nopeasti yhteisen kielen nuoren upseerin kanssa. Tämä ja hänen alaisensa antoivat arvokasta apua luostarille alkuvuosien vaikeuksissa. Välit olivat lämpimät ja luostarin johtaja ja komentaja ystäväystyivät, ja tämä vahva ystävyys kesti "Petrovitshin" kuolemaan asti. Hän kunnioitti syvästi luostaria ja ylläpiti hyviä suhteita kaikkien luostarin johtajien kanssa. Eläkkeelle siirtymisen jälkeenkin hän avusti luostaria kykyjensä ja voimiensa mukaan.

Me opimme tuntemaan hänet hienona herasmiehenä, huumorintajuisena ihmisenä ja ennen kaikkea loistokkaana hanurin soittajana. Aina tavatessa hän tuli ystävällisesti juttelemaan, kyseli kuulumisia, ja jos meillä oli jotain ongelmia, oli aina valmis auttamaan niiden ratkaisemisessa.

"Petrovitsh" oli vaatimaton ja nöyrä mies, oli aina vaikeata saada hänet istumaan esimerkiksi kunniapaikalle. Mieluummin hän asettui taka-alalle muiden ihmisten joukkoon. Hänen komennuksessa oli pitkään myös yksi Sortanlahden "isoista" laivoista, ja usein, kun oma "Konevets" -laivamme ei pystynyt palvelemaan meitä, "Petrovitsh" ojensi auttavan kätensä ja enimmäkseen itse toimien kapteenina, luotsasi meitä luostariin ja takaisin.

Ikuinen muisto uskolliselle ystävälle!

Helena Pavinskij

Vanhempani asuivat Konevitsassa kesän 1935. Vieraskirjan otsikkopiirros on tältä ajalta.

Vieraskirja muistosiltana Konevitsaan

Sain Marian ilmestyspäivän tienoilla vastaanottaa suureksi ilokseni – ja yllätyksenä – muistelmat ”Pertti Paakkarinen kertoo lapsuudestaan Konevitsassa”. Niissä sisärukket **Pertti Paakkarinen** ja **Aila Lintervo** os. Paakkarinen muistelevat elämää Konevitsan saarella 1930-luvulla. - *Konevitsa ry:n Jäsentiedote 2-3/2019*

En ole sisaruksia tavannut, mutta muistelmien huomaavainen lähettäjä, Pertti Paakkarisen sukulainen, kertoi muistavansa minut Kööpenhaminan-vuosiltani ja oli pari vuotta sitten nähnyt minut Konevitsassa ”Konevitsan Jumalanäidin ikonin” juhlassa.

Lukiessani muistelmia, ne muuttuivat mielessäni visuaalisiksi, sillä useimmat muistelmassa mainitut kohteet ovat edelleen tallella. Kierrellessäni viime vuosina saarella, olen pyrkinyt palauttamaan mieleeni olosuhteet ennen sotia.

Liityin Konevitsa ry:hyn joitakin vuosia sitten ja olen kolmena kesänä osallistunut seuran järjestämälle heinäkuuiselle matkalle Konevitsan ja Kazanin Jumalanäidin ikonien juhliin. Mutta ensimmäisen kerran pääsin käymään luostarisaarella jo ennen sotia,

1930-luvun lopulla yhdessä isäni ja äitini kanssa. En ole onnistunut löytämään tarkkaa ajankohtaa, tiedon kylläkin siitä, että vanhempani näyttävät asuneen Konevitsassa koko kesän 1935, aina kesäkuun alusta syyskuun loppuun.

Perheemme koti ennen talvisotaa oli itäisellä Laatokalla, Mantsinsaarella, jossa isäni nuorena rannikkotyöstön kapteenina toimi Mantsinsaaren linnakkeen päällikkönä. Saaren asukkaat olivat pääosin ortodokseja, kuten vanhojen ja kuuluisien Konevitsan ja Valamon luostarisaarien, joilla vanhem-

Isäni kapteeni Tuovi Tobias Mäkeläinen ja äitini Maj-Lis, os. Stenberg, Viipurissa joulukuussa 1934.

pieni kanssa olin myös saanut käydä.

Yhteistä Mantsinsaarelle, Konevitsalle ja Valamolle oli niin ikään Puolustusvoimien läsnäolo saarilla. Kaikilla kolmella saarella toimi Rannikkotykistö 3:n (RT-3) patterit Canet-tykkeineen.

Tutkimuksissa ja muistelmissa on korostettu, miten hyvin 1930-luvulle tultaessa, ja molempien osapuolien hyödyksi yhteistoiminta sujui: ”Munkit elivät sopuisasti Konevitsassa olleiden sotilaiden kanssa ja saivat heiltä jatkuvasti apua paikkojen kunnostamisessa”, kerrotaan Konevitsan luostarin historiassa. Toimiessaan Rannikkotykistörykmentti 3:n komentajana eversti **Eino Iisakki Järvisestä** sanottiin, että hän - paitsi kehitti laadullisesti ja taidollisesti erinomaisen puolustusyksikön pääosin Laatokan rannikkoseutujen pitäjistä koostuvasta miehistöstä - loi Laatokan meripuolustuksen hengen, pitäen samalla tärkeänä hyviä suhteita sekä Konevitsan että Valamon luostareihin. Hän oli itsekin luostarissa mieluinen vieras.

Konevitsan luostarin osalta hyviin suhteisiin vaikutti puolestaan ennen kaikkea igumeni **Mavriki**. Hänen ansiotaan oli mm. museon ja myös kansakoulun perustaminen saarelle 1930-luvulla - ”Se oli sellainen mökki, jossa oli luokkahuone ja toinen huone, jossa oli höyläpenkki”, Paakkarinen kertoo ja toteaa ”Armeijan ja luostarin väki eli sovussa keskenään, ei ollut mitään eroa”. Mavrikin aktiivisuudesta ja edistysellisyydestä kertoo myös luostarin vuodesta 1931 julkaisema lehti ”Konevitsan luostarin tervehdys”, joka ilmestyi neljä kertaa kyseisenä vuotena, ensipainoksen painosmäärän ollessa 5000, jaettaviksi pyhiinvaeltajillekin. Myöhemmin lehteä painettiin myös venäjäksi.

Yhteistoiminnan merkitys tuli erityisen konkreettisesti esille talvisodan alla ja sodan sytyttyä, kuten useissa tutkimuksissakin kerrotaan - näin mm. fil.tri **Tellervo Krogeruksen** isänsä raporttiin pohjaavassa artikkelissa. Isä, **Sulo Venho**, toimi nuore-

na vänrikkinä Konevitsan Hiekkaniemen patterin päällikkönä, vaikuttaen sotilaineen merkittävästi luostarin ja sen kallisarvoisten esineitten evakuointiin. Raporttinsa mukaan hän, ennen poistumistaan saarelta, vastasi sen luovutuksesta NL:n majurin arvoiselle edustajalle.- *Konevitsa ry:n jäsentiedote 1/2015.*

Tässä ympäristössä ja ilmapiirissä, jota perheessämme arvostettiin, kasvoin lapsuudessani, enkä voi välttyä näkemykseltä, miten voimakkaasti tämä ympäristö ja ilmapiiri tulivat vaikuttamaan myöhempään elämäni ja arvomaailmaani, jouduttuani talvisodan alla, syksyllä 1939 yhdessä äitini ja taloudenhoitajamme kanssa jättämään Mantsinsaaren-kotimme ja lähtemään evakkoon. Isä jäi Mantsinsaarelle, hänet nimitettiin ennen sodan syttymistä Salmin lohkon komentajaksi ja talvisodan loppupuolella uudelleen Mantsinsaaren linnakkeen päälliköksi - sillä ”Mantsi kulutti nopeasti päälliköt loppuun”. Talvisodan päätyttyä hänet määrättiin, nyt Salmin lohkon komentajan ominaisuudessa ja rauhansopimuksen seurauksena, luovuttamaan Neuvostoliitolle Laatokan valloittamattomat saaret: Mantsinsaaren, Ristisaaren ja Valamon. Varsin yksityiskohtainen selostus sisältyy luovutuksista **Lauri Immosen** teokseen ”Kaksi tykkiä”, jotka viittaavat Mantsin kahteen maineikkaaseen Canet-tykkiin, joista sanottiin, että ” kun Mantsin tykit ampuvat, Jumala puhuu”. Talvisodan historiaan perehtynyt ranskalainen kertoi myöhemmin, miten suomalaisten käytössä näiden tykkien osumatarkkuus ja -frekvenssi herättivät ihmetystä ja ihailua. Tykkien putket ammuttiin talvisodassa täysin tyhjiin, eli kolminkertaisesti niiden arvioidun kestokyvyn.

Isäni menehtyi everstiluutnanttina jatkosodassa Uhtualla, äitini kuoli v.1966. Minä perin isäni sotahistoriallisen kirjaston, joka johti elämäni kattavaan - ei yksin sotahistorian - vaan historian, jossa sittemmin väittelin, harrastukseen. Perin myös vanhempieni vieraskirjan, joka kattaa heidän

yhteiset vuotensa avioliiton alusta v:sta 1933 aina kevättalveen 1944, jolloin äitiäni varten lähetettiin auto Ouluun viemään hänet rintamalle Uhtualle sotasairaalaan. Näin äitini sai viettää viimeiset ajat isäni kuolinvuoteen äärellä ja palata, vaikuttavien kunnianosoitusten saattelemana, arkun kanssa silloiseen kotikaupunkiimme, jossa isäni sotilaallisin kunnianosoituksin siunattiin Oulun Tuomiokirkossa ja jossa hän lepää Oulun sankarihautuumaalla.

Edellä kuvatusta taustastani juontuu, miksi koin Pertti Paakkarisen muistelmat lapsuudesta Konevitsassa niin merkittäviksi ja miksi ne herättivät mielessäni niin voimakkaan ja laajan tunnekuohon. Siihen olivat omiaan myötävaikuttamaan myös pitkäaikainen uteliaisuuteni ja mielenkiintoni Konevitsan luostarin historiaa ja sen perustajan, Arseni Konevitsalaisen, henkilöhistoriaa - kuten myös hänen yhteyksiään Kreikkaa ja Athos-vuorta - kohtaan. Athos-vuoren olen suurlähettiläs-kautenani Kreikassa nähnyt vain etäältä, Aigean mereltä käsin, alueen ollessa kielletty naisilta. Kuvaavaa on, miten ensimmäisellä Kreikan-matkallani kuutisenkymmentä vuotta sitten hankin ikonin, jossa yhtyvät ortodoksinen uskonto ja isäni ura. Ikoni esittää Pyhää Barbaraa - tykistön suojeluspyhimystä. Se käynnisti vuosien saatossa keruun ja runsaat neljäkymmentä ikonia käsittävän nykyisen kokoelmani.

Mutta Paakkarisen muistelmat nostivat elävästi mieleeni muistot myös eräistä muistelmassa mainituista henkilöistä - henkilöistä, jotka kuuluivat vanhempieni yhteyksiin tai lähipiiriin ja - joiden nimet esiintyvät, eräät niistä useita kertoja em. perimäni vieraskirjan sivuilla, kuten arkkipiispa **Hermanin**, majuri sittemmin eversti **Johan Rikaman** ja vänrikki, myöhemmin luutnantti **Arvi Ylösen**.

Vanhempieni vieraskirjan eräällä sivulla on suurin kirjaimin ja kaunokirjoituksella kirjattu otsikko "KONEVITSASSA", johon liittyy Konevitsan luostaria esittävä piirros kesäkuulta 1935. Ensimmäinen päiväys otsikon

Elokuussa 1934 sotamarsalkka Mannerheim vieraili Konevitsassa igumeni Mavrikin vieraana. Vas. Merivoimien komentaja, kenraalimajuri Väinö Valve, vierellään RT-3:n komentaja, eversti Eino Iisakki Järvinen. - SA-kuva

Luostarintarkastus arkkipiispa Hermanin johdolla. Hänestä vasemmalla igumeni Mavriki, ylidakoni Leo Kasanko, oikealla pappiusseminaarilainen Niilo Ryymin ja luostarin valvoja, Valamon varajohtaja pappismunkki Isaaki. OKA-kuva kirjasta Konevitsan luostari, toim. pappismunkki Arseni 1993.

alla on 5.6.1935. Vain runsas kuukausi tämän jälkeen 9.7.1935 ovat arkkipiispa Herman ja hänen seurassaan ylidiakoni Leo Kasanski kirjanneet nimensä vieraskirjaan.

Paakkarisen muistelmissa kerrotaan, miten "Komealla valkealla laivalla Valamosta tuli arkkipiispa Hermannin käymään, se oli isompi tapaus, kun oli piispantarkastus, samoin hieno ristisaatto. Oli hyvä kuoro ja bassot".

Seuraavan kerran arkkipiispan ja ylidiakonin nimet esiintyvät vieraskirjassa 20.9.1936. Tällä kertaa "VAHTINIEMI"-otsikon alla, sekin suurin kirjaimin ja pienellä Vahtiniemeä esittävällä piirroksella varustettuna.

Suomen Ortodoksisen kirkon arkkipiispa Herman oli syntyjään virolainen. Hänellä oli erikoinen tausta: hän oli leski, jolla oli kuusi lasta, joista viimeisen synnytykseen hänen vaimonsa oli menehtynyt. Herman oli opiskellut Riian hengellisessä koulussa ja pappisseminaarissa. Hän oli kirkollisten tehtäviensä ohessa monipuolisesti aktiivinen toimija, kirjailija ja lehtiinkin kirjoittaja, jolla tuli olemaan nopea ura: vuonna 1922 kirkolliskokous Suomessa valitsi hänet apulaispiispaksi, seuraavana vuonna hänet vihittiin Konstantinopolissa, 1924 hän sai arvonimekseen Karjalan piispa ja vuonna 1925 kirkolliskokous valitsi hänet arkkipiispaksi. Arkkipiispan istuin siirrettiin Viipurista Sortavalaan ja uudeksi arvonimeksi tuli Karjalan ja koko Suomen arkkipiispa.

Hänet tunnettiin aktiivisena, samalla lempeänä ja ystävällisenä persoonallisuutena, joka kiinnitti erityistä huomiota liturgian kehittämiseen ja suhtautui arvostaen Suomea, Karjalaa, isänmaallisuutta ja kansallisia perinteitä kohtaan.

Hän oli aikoinaan vihkinyt Mavrikin Konevitsan luostarin igumeniksi ja hän myös siunasi Mavrikin, Konevitsan ja Valamon munkkien osallistuessa toimitukseen Kuopion katedraalissa helmikuussa 1944, josta Mavrikin toivomuksesta hänen arkkunsa kuljetettiin Konevitsaan.

Rannikkotykistörykmentti 3:n embleemi.

Paakkarisen muistelmissa mainitulle RT-3:n patteriston komentajalle, everstiluutnantti Johan Lambert Rikamalle lankei kunnia saada elokuussa 1934 vastaanottaa sotamarsalkka **Mannerheim**, joka yhdessä Merivoimien komentajan, kenraalimajuri **Väinö Valveen** ja RT-3:n komentajan, eversti Eino Iisakki Järvisen kanssa saapui saarelle – Mannerheim myös tavatakseen entisen alaisensa, taistelulähettiläänään toimineen Konevitsan luostarin igumenin Mavrikin, siviilnimeltään Mihail Jefim.

Vierailu oli suuri tapahtuma. Jokainen halusi tallentaa muiston. Paakkarinen kertoo muistelmissaan, miten nuoret pojat halusivat varmistaa tilanteen: "On sul'se kuva kun sää tervehdit Mannerheimiä? Ei ole, meidäthän ajettiin ulos sieltä, Tähtäpään Into ja Rikaman Jussi se paiskasi meidät kaikki pois. Oltiin siinä alhaalla käytävällä valmiina, kun tiedettiin, että jos hän (Mannerheim) menee siitä ylös".

Everstiluutnantti, sittemmin eversti Rikama ja hänen Laina-vaimonsa olivat perheemme läheisiä ystäviä. Vanhempieni vieraskirjassa Rikaman nimi toistuu lukuisia kertoja 1930-luvun jälkipuoliskolla, alkaen vuodesta 1935 - myös Laina-rouvan ja heidän lastensa nimet: Juhan ja Eevan.

Johan Lambert Rikama toimi Talvisodassa rannikkolohkon komentajana ja Jatkosodassa everstin arvoisena rannikkoprikaatin komentajana. Hän oli saanut tykistökoulutuksensa Suomessa ja täydensi sitä Italiasa Torinon Tykistöakatemiassa. Häntä on pidetty poikkeuksellisen ansiokkaana ja Suomen rannikkotykistön merkittävimpanä

kehittäjänä, erityisesti ampumamenetelmien ja aseistuksen aloilla.

Eversti Rikama kuoli kesällä 1954 ja tuli toivomuksensa mukaisesti siunatuksi merellä Helsingin ulkopuolella, jossa hänen uurnansa laskettiin mereen Isosaaren edustalle. Osallistuin äitini kanssa tähän harvinaiseen ja hyvin vaikuttavaan siunaustilaisuuteen, joka osoitti, miten keskeinen merkitys merellä ja merellisellä ympäristöllä oli ja oli aina ollut Rikamalle.

Kunnioituksesta eversti Rikaman elämäntyötä kohtaan paljastettiin juhlavin menoin marraskuussa 1955 Muistokivi muistolaattoineen Isosaarella, aivan meren tuntumassa. Tilaisuudesta tuli dramaattinen. Paljastustilaisuuteen osallistui Rikaman ystävä ja entinen esimies, kenraaliluutnantiksi kohonnut Eino Iisakki Järvinen, joka Rikaman tavoin oli opiskellut Torinon Tykistöakatemiassa, toimien 1920-luvun lopulta aina Talvisodan syttymiseen RT-3:n komentajana, sen jälkeen Laatokan Meripuolustuksen komentajana ja sotien jälkeen Merivoimien komentajana.

Osallistuin paljastustilaisuuteen – eikä se unohdu koskaan.

Paljastustilaisuudessa kenraaliluutnantti Järvinen sai sydänkohtauksen, eikä mitään hänen pelastamiseen ollut tehtävissä.

Keväällä 1958 kiinnitettiin Isosaaren Muistokiveen toinen laatta: kenraaliluutnantti Järvisen muistoksi ja kunniaksi. Isosaaren Muistokiveä tultiin lehdistössä nimittämään ”Rannikkotykistön Ikonien”- Rikaman ja Järvisen - muistokiveksi.

Eino Iisakki Järvinen kävi Konevitsassa ilmeisen ahkerasti: pelkästään vuonna 1935 ainakin kolme kertaa, mikä ilmenee vanhempieni vieraskirjasta otsikon ”KONEVITSA” alla. Hänellä ja vanhemmillani oli läheinen, toimiva ystävyysuhde, sillä keuhkoihin 1939 asti hän vieraili vanhempieni luona vuosittain, jopa useita kertoja vuoden

Kirjoittaja ja Uuden Valamon luostarin johtaja arkkipiispa Sergei tapasivat Kazanin Jumalanäidin ikonin juhlassa heinäkuussa 2019.

varrella, myös yhdessä vaimonsa Tonyn kanssa.

Pertti Paakkarisen Konevitsan muistoihin kuului myös partio. ”Partiossa oltiin Heposaaren Lokeissa, sitä piti Arvi Ylönen”, hän kirjoittaa. Vänrikkinä ja luutnanttina Ylönen nimi löytyy vanhempieni vieraskirjasta useaan otteeseen jatkosodan ajalta Uhtualta, jossa isäni toimi Linnoituspatteristo 6:n komentajana ja Ylönen ensin patteriston talouspäällikkönä, sen jälkeen huoltopäällikkönä. Hänestä tuli perheessämme hyvin pidetty, kuin perheenjäsen.

Isäni ja äitini paksu, nahkakantinen vieraskirja säilyi isäni siirryttyä ”tuonilmaisiin”- kuten Karjalassa kauniisti sanottiin - äitini vieraskirjana. Se kertoo, miten ystävyys myös Arvi Ylöseen säilyi. Marraskuussa 1944 luutnantiksi kohonnut Ylönen vieraili yhdessä majuri **C-O. Spåren** kanssa tervehtimässä äitiäni ja huhtikuussa 1948 Arvi Ylönen yhdessä kahden isäni upseeritoverin kanssa vierailivat perheessämme – vieraskirjan merkinnästä päätellen yhteisten kokemusten ja muistojen merkeissä: ”Olemme viettäneet mukavan illan. Rakensimme ajan ylitse muistosillan”, lukee vieraskirjassa.

Niin olen minäkin nyt tehnyt: Konevitsasta alkoi minunkin muistosiltani rakentaminen!

EVA-CHRISTINA MÄKELÄINEN

Suurlähettiläs emerita, fil.tri

Kiitokset Heikki Jääskeläiselle

(jotka tulivat pyytämättä eivätkä faksilla, toim. huom.)

Jätit Konevitsa ry:n puheenjohtajan tehtävät 1.2.2020 pide-tyssä vuosikokouksessa. Näin jälkijunassa haluamme muistella menneitä vuosia ja lausua kiitoksemme.

Lainaus silloisen sihteerin Asta Rosenström-Forteliuksen kiitospuheesta sinulle:

”Kun vuonna 2013 tulit valituksi puheenjohtajaksi olit meille useimmille tuntematon henkilö.

Kerrottiin, että olit luterilainen rovasti ja olit toiminut arkkipiispan sihteerinä. Tiedottaminen ja valokuvaaminen mainittiin myös meriitteinäsi. Kaikki tämä kuulosti lupaavalta, emmekä todellakaan pettyneet odotuksissamme. Saimme ”monessa liemessä keitetyn”, erittäin kokeneen ja pätevän puheenjohtajan.

Opimme kohta myös tuntemaan sinut viisaana ja sivistyneenä henkilönä, jolla on laajat verkostot ja moninaiset harrastukset. Et rehvastellut Venäjän-tuntemuksellasi, mutta taustalla sitäkin oli sopivasti.

Sinun luotsaamanasi Konevitsa ry:n identiteetti vahvistui ja toiminta muotoutui entistä selkeämmäksi. Sähköisten lomakkeiden ja sosiaalisen median avulla saimme sujuvuutta hallintoon ja uutta näkyvyyttä”.

Vuosien myötä Konevitsan luostarista tuli sinulle rakas paikka. Olit aina valmis auttamaan sitä. Monena vuonna järjestit pyhiinvaellusmatkoja luostariin. Sitä kautta sait myös mukaan monia uusia jäseniä. Siitä huolimatta jäsenmäärä on pysynyt melko tasaisena, koska valitettavasti Yhdistyksen vanhimmat jäsenet pikku hiljaa poistuvat keskuudestamme. Uutta verta ja uusia kasvoja tarvitaan.

Suuren työn olet tehnyt ja teet edelleen Jäsentiedotteen kokoajana ja toimittajana. Tämä on tärkeä kanava tiedottaa jäsenille luostarin ja Yhdistyksen toiminnasta.

Samoin olemme usein saaneet ihailta kättesi töitä hienojen valokuviesi kautta.

Jätit jälkeesi elinvoimaisen Yhdistyksen, jonka toimintaa valitettavasti tänä vuonna on lamauttanut koronapandemia. Kanssasi työskennelleet hallitukset toteavat, että on ollut antoisaa toimia yhdistyksessä aina vaatimattoman ja diplomaattisen herrasmiehen kanssa. Hallitukset ovat olleet sopuisia ja toimivia sinun johdollasi.

Konevitsan luostarissakin arvostavat suuresti panostasi ja antavat suuren arvon kitkattomalle yhteistyölle. Tästä osoituksena Viipurin ja Priozerskin piispa Ignatin kiitosadressista joitakin otteita:

”Konevitsan Jumalanäidin syntymän luostarin ja Viipurin hiippakunnan puolesta kiitän Teitä tehdystä työstä Konevitsa ry:n

Olen tehnyt Konevitsassa töitäkin, mm. istuttanut nimikkotammen.

puheenjohtajana. Konevitsa ry järjesti pyhiinvaellusmatkoja ja työleirejä luostariin. Yhdistyksen jäsenten työllä jälleenrakennettiin monia kohteita ja hankittiin tarpeellista välineistöä. Perinteisesti hallituksen jäsenet ovat pyhittäjä Arsenin muistopäivänä kokoontuneet Keiteleelle, missä vuodesta 1940 vuoteen 1956 eli luostarin veljestö. Suurimman osan tämän työn organisoinnista kantaa harteillaan Yhdistyksen puheenjohtaja. Tehtävien töiden koordinoimista varten muutama kerta vuodessa Konevitsa ry:n hallituksen jäsenet pitivät kokouksia ja tapasivat Konevitsan luostarin johtajan. Viimeiset seitsemän vuotta tässä asemassa olitte juuri Te. Kaikissa luostarin elämän tärkeissä tapahtumissa havaittiin harmaapartainen henkilö moitteettomassa mustassa puvussa kameran kanssa. Olette myös edesauttanut Konevitsa ry:n hienojen kalenterien julkaisemista, joissa oli Konevitsan luostarin kauniita maisemia”.

Asta lausui lopuksi: ”Tammikuun 11. päivänä 2020, kun hallitus kokoontui Joroisissa,

saimme liturgian yhteydessä tutustua Jumalanäidin Suloisesti Suuteleva -nimiseen ikoniin. Konevitsa ry:n hallituksen ja koko yhdistyksen puolesta haluamme nyt ojentaa sinulle muistoksi kyseisen ikonin, joka on maalattu Valamon luostarissa.

Monia armorikkaita vuosia!

Kiitos näistä vuosista ja toivottavasti et kokonaan unohda meitä. Me emme ainkaan unohda sinua!”

Konevitsa ry:n jäsenet kiittävät sinua, Heikki, uhrautuvasta panoksestasi Yhdistyksen ja luostarin elämään.

Vuosikokouksen lopuksi Konevitsa ry:n ja jäsenistön puolesta Heikille ojennettiin edellä mainittu ikoni.

Lisäksi Konevitsan luostarin johtaja, arkki-mandriitta Aleksandr luki piispa Ignatin kiitosadressin ja luovutti muistoksi kirkonkellon, joka on valettu samanaikaisesti kuin nykyiset Konevitsan kellotapulissa olevat kellot

**Asta Rosenström-Fortelius
Riitta Vainikka ,Helena Pavinskij**

Valamon suloisesti suuteleva Jumalanäiti. -

www.konevitsary.fi

Konevitsa ry:n sivustolta löytyy perustietoa Konevitsan luostarista ja yhdistyksestä. Sivuston kautta saa yhteyden myös luostarin ja sen Pietarissa olevan podvorin, kaupunkiedustuston sivuille kuten myös Viipurin ja Priozerskin hiippakuntan.

Sivut avattiin kymmenen vuotta sitten ja tänä aikana sivulaskurin mukaan yksittäisiä käyn-
tejä on ollut 512045!

Konevitsan kävijät Facebook-ryhmässä jäseniä on 378.

Lähtettäjä:
Konevitsa ry
Kauppakatu 19 c 18
78200 VARKAUS

Posti Green

Jäsenmaksu on iloinen asia

Vuoden 2020 alkaessa Konevitsa ry:ssä oli 260 henkilöjäsentä, joista ainaisjäseniä oli 58 ja kunniajäseniä 26. Yhteisöjäseniä oli neljä.

Vuonna 2020 jäsenmaksu on henkilöjäseniltä 20 euroa ja yhteisöjäseniltä 85 euroa. Ainaisjäseneksi pääsee 300 eurolla. Kunnia- ja ainaisjäsenet eivät maksa vuosittaista jäsenmaksua. Vielä ehtii iloisesti maksaa!

Jos joku huomaa, että jäsenmaksu on vuosina 2018 ja 2019 jäänyt maksamatta, jäsenyyden voi uudistaa maksamalla vuoden 2020 jäsenmaksun. Muutoin jäsenyys lakkaa.

Jäsenmaksut takaavat yhdistyksen perustoiminnan. Lahjoitukset siirretään Konevitsan luostarille.

Konevitsa ry:n pankkiyhteys on: **FI97 4108 0011 6954 78 (huom. uusi tili)**. Viite-numerot: **14070** (jäsenmaksut) ja **14300** (lahjoitukset).

Kiitos tuestanne ja lahjoituksistanne!

Konevitsa ry:n hallitus

Saajan lilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI97 4108 0011 6954 78	BIC
Saaja Mottagare	Konevitsa ry, Soittajantie 3 L 85 00420 Helsinki	Viesti Meddelande J ä s e n m a k s u : 2 0 2 0
Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress		
TILISHIRTO Allekirjoitus Underskrift		Vite-numero Ref.nr 1407
Tilitä nro Från konto nr		Erspävd Förtäladag Pian Euro 20,00